

Βάσεις ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΥΛΛΟ 6

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2001

Η ΔΥΣΗ, Ο ΜΠΙΝ ΛΑΝΤΕΝ ΚΑΙ Ο ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η Δύναμη των συμβόλων

Στις 11 του Σεπτεμβρίου στο Μανχάταν και στην Ουάσιγκτον ο αμερικανός γίγαντας δέχτηκε στο ίδιο του το σπίτι το πύό θεαματικό και καταστροφικό πλήγμα. Θανάσιμο με 6500 (επίσημα) νεκρούς και ταπεινωτικό με ολοσχερή καταστροφή των διδύμων πύργων και κατάπτωση της μιας πτέρυγας του Πενταγώνου. Το Έβερεστ της σύγχρονης πολεοδομίας με τα 400 και πλέον μέτρα ύψος, που στέγαζε το Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου, συμβόλιζε μέχρι χθές τη συγκέντρωση της παγκόσμιας οικονομίας της κυριαρχίας. Το Πεντάγωνο συμβόλιζε το στρατηγείο του επιχειρησιακού πολιτικο-στρατιωτικού ελέγχου ολόκληρου του πλανήτη.

Οι στόχοι ήταν προφανείς. Ο συμβολισμός τους μαγνήτισε τα αεροπλάνα - βόμβες που συντρίφθηκαν πάνω τους.

Παρ' όλους τους αλαλαγμούς και παρ' όλο το αίμα που κύλισε, γνωρίζουμε από παλιά τη δύναμη των συμβόλων πάνω στις κοινωνίες. Είτε για να τα υπερασπίσουν είτε για να τα καταστρέψουν, τα σύμβολα συμπύκνωναν τη συλλογική τους συνείδηση. Ψευδής ή αληθής δεν έχει σημασία. Και δεν ήταν λίγες οι φορές που τα σύμβολα συμπαρέσυραν κάτω απ' το φορτισμένο τους νόημα την ανθρώπινη ζωή είτε ομαδικά είτε ατομικά. Κι όταν αυτό το νόημα φορτιζόταν από ιδεολογίες και θρησκείες τότε σχεδόν πάντα τα σύμβολα ξεπερνούσαν την ανθρώπινη ζωή είτε αυτή βρισκόταν σε άμυνα είτε σε επίθεση. Δεν είναι λοιπόν αντιφατικό το γεγονός ότι όλες οι θρησκείες κι όλες οι ιδεολογίες παρ' όλα τα ευχολόγια για την αξία της ανθρώπινης ζωής δεν δίστασαν στο όνομα των συμβόλων να την παραβιάσουν περισσότερο απ' οποιαδήποτε άλλη.

Αυτό συμβαίνει γιατί πίσω απ' τη δύναμη των συμβόλων βρίσκεται πάντα, ρητά ή άρρητα, ο άνθρωπος - θεσμός που νοη-

ματοδοτεί τόσο την ύπαρξή του μέσα στον κόσμο όσο και τον ίδιο τον κόσμο, νοηματοδοτώντας ταυτόχρονα τη ζωή και το θάνατο. Αυτό οι αεροπειρατές το κατέστησαν σαφές.

Από τη μια χτύπησαν τους διδύμους πύργους γι' αυτό που αυτοί συμβόλιζαν όχι μόνο σ' αυτούς αλλά και στους εχθρούς τους, κι από την άλλη έστελναν το μήνυμα, πως γι' αυτό το λόγο δεν έδιναν δεκάρα ούτε για τη ζωή τους, ούτε για τη ζωή αυτών που βρισκόταν μέσα στους πύργους. Αυτή η συλλογική ευθύνη στη ζωή και στο θάνατο συμβαίνει ή συνέβαινε να κάνει την παρουσία της σε όλες τις κοινωνίες και σ' όλους τους πολιτισμούς, με τις αναλογίες τους φυσικά.

Όμως αυτό δε σημαίνει πως η συζήτηση τελειώνει εδώ.

Το κίνημα της πολιτικής αυτονομίας που γεννήθηκε μετά τον 12ο αιώνα στο Δυτικό κόσμο, ξανανοηματοδότησε τους συμβολισμούς δίνοντας νέο περιεχόμενο στη ζωή και το θάνατο, χωρίζοντας την ατομική από τη συλλογική ευθύνη. Κι αυτό για παράδειγμα βαρύνει τόσο ένα δικαστή, που δικάζει με τους νόμους του κράτους, όσο και τη 17N τη στιγμή που εκτελεί το Γουέλς, έστω κι αν σ' αυτόν το συσχετισμό η 17N στέκεται σχετικά συνεπής. Αυτό είναι μια αλήθεια πέραν της γνώμης που μπορεί να έχει οποιοσδήποτε για τον καθένα εξ' αυτών.

Εξάλλου, πίσω απ' τους μύδρους των δυτικοευρωπαίων ηγετών δεν ήταν δύσκολο να διακρίνει κανείς τη "συμπάθεια" που έκρυβαν για τα αντάρτικα πόλης του '70 - '80 γι' αυτή τους τη συνέπεια.

Φυσικά είδαμε στο Δυτικό κόσμο πως όπου το κίνημα της πολιτικής αυτονομίας υποχωρούσε, ο διαχωρισμός αυτός εξανεμιζόταν (εθνικοί πόλεμοι, ναζισμός, Σταλινισμός, ιμπεριαλισμός, αποικιοκρατία κλπ).

Το μήνυμα σ' ένα ασύμμετρο χτύπημα

Η αυτονόμηση του μηνύματος που έβγαине μέσα από τους κανονούς της επίθεσης στο κέντρο του ηγεμόνα δεν κράτησε πολύ. Η "εulογία" από το Μπιν Λάντεν έκανε τα πράγματα σαφή. Ο πανισλαμισμός, το διάδοχο ιδεολόγημα μετά την αποτυχία του παναραβισμού, δεν αφήνει περιθώρια για καμιά ενότητα παρά μόνο θεαματικά.

Η γενική θυμηδία για το πάθημα των αμερικανών δεν μπορεί με κανένα τρόπο να αναχθεί σε πολιτικό ούτε λόγο ούτε συμπέρασμα που να την εκφράζει.

Ας ξεχωρίσουμε όμως κάτι. Το γεγονός ότι κανείς, ούτε καν ο Μπούς ή το CNN δεν αναφέρεται στους νεκρούς του Πενταγώνου με την επίκληση "αθώα ή ανυποψίαστα θύματα", κι όσες φορές αυτό έγινε, έγινε μόνο για τους επιβάτες του αεροπλάνου, δείχνει με αποκαλυπτικό τρόπο την επίσημη παραδοχή της συμμετρικότητας του χτυπήματος.

Ποιό θα ήταν το κοινωνικό εύρος της συσπείρωσης ακόμα κι αν τινάζονταν στον αέρα ολόκληρο το Πεντάγωνο δεν είναι δύσκολο να το πιθανολογήσουμε.

Όμως, τα πράγματα αλλάζουν στους δίδυμους πύργους κι εκεί εστιάζεται η πόλωση, η προπαγάνδα και η προβολή των ζητημάτων που εγείρει η επίθεση στο κέντρο των ΗΠΑ.

Θα συμφωνήσουμε τώρα με τον αυτοκράτορα Μπους, που μοιάζει περισσότερο με τον Πύρρο παρά με τον Καίσαρα, πως το χτύπημα στους πύργους ήταν πολεμικό και ασύμμετρο.

Και για την ακρίβεια ήταν τόσο ασύμμετρο όσο ήταν και πολεμικό. Ας μην ξεχνάμε εδώ, πως με μέτριους υπολογισμούς, απ' τον Α' παγκόσμιο πόλεμο και εντεύθεν, η αναλογία άμαχου πληθυσμού και εμπόλεμου θύματος αγγίζει το εκατό προς ένα.

Μόνο η προπαγάνδα της λήθης και η λήθη μέσα από την προπαγάνδα ξαναανακαλύπτει την ασυμμετρία των πολέμων. Δεν υπάρχει ούτε μία, ούτε μία σύγκρουση που να μην είναι ασύμμετρη. Στον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους άγγιξαν το απόλυτο μηδέν σε απώλειες. Η λογική της ασυμμετρίας διατηρήθηκε έστω και αν αναστράφηκε στους πύργους.

Δύση: ο άνθρωπος δίχως πρόσωπο

Εδώ δεν χωράει καμιά ανέξοδη ή κουτοπόνηρη καταδίκη και καμιά δαιμονοποίηση. Πρώτα απ' όλα η καταδίκη, στην καλύτερη περίπτωση καμώνεται πως κολυμπάει στον αφρό και στη χειρότερη εκχωρεί τα έξοδα της στην στρατιωτική μηχανή του ΝΑΤΟ εν είδει πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων εναντι των κυριάρχων του πλανήτη.

Η κραυγή για τον πολιτισμό, για το ότι σήμερα είμαστε όλοι αμερικάνοι, για την απειλή στον τρόπο ζωής μας και στις ελευθερίες μας και τα τριλεπτα σιγής δίνανε από τηλεοράσεως μια άλλη εκδοχή της θεατρικής παράστασης "απόψε αυτοσχεδιάζουμε".

Είχαμε ήδη τονίσει στο φύλλο 4 πως "η εκτεταμένη κοινωνική και θεσμική ρευστότητα δεν σημαίνει πως διανύουμε μια περίοδο κρίσης, όπου ένας κύκλος μέσα στον κόσμο της εκμετάλλευσης τείνει να κλείσει, έτοιμος να μετεξελιχθεί σε κάτι άλλο. Ότι δηλαδή βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα κρίσιμο σημείο καμπής γύρω από το οποίο συσπειρώνονται ή αναμένουμε να συσπειρωθούν κοινωνικές δυνάμεις, έτοιμες να διαμορφώσουν τα αντίστοιχα ρεύματα και κατευθύνσεις, όπου κάθε μία προσπαθεί να συμπαράσχει τις υπόλοιπες στο δικό της δρόμο. Αν κάτι ξετυλίγεται μπροστά μας δεν είναι η κρίση, αλλά η συνεχής καθίζηση και κατάρρευση των κοινωνικών θεσμών και φαντασιακών σημασιών αυτού που αποτελούσε την πολιτική παράδοση της Δύσης (Διαφωτισμός, Αναγέννηση, εργατικό κίνημα, κοινωνικό κίνημα κλπ)". Την παράδοση αυτής της ιδιομορφίας του Δυτικού κόσμου παρέλαβε ο καπιταλισμός κι

ενώ στην αρχή την ανέχθηκε κι αναγκάστηκε με αίμα να συμβιβαστεί, σήμερα κοιτάζει να ξεφορτωθεί αυτόν τον παρά φύση συμβιβασμό. Και συνεχίζουμε:

"Η εξάπλωση της κατάρρευσης γέννησε την απροσδιοριστία. Ο κόσμος αδυνατεί να προσδιοριστεί ως κάτι και γίνεται απλώς μετα-μεταμοντέρνος, μεταβιομηχανικός, μεταάνθρωπος κλπ. Δεν επαναπροσδιορίζει τον εαυτό του και τις παραστάσεις του αλλά τον ξεχαρβαλώνει και τον αδειάζει απο νόημα". Αλήθεια πως γίνεται η μεταθητική της κλωνοποίησης να θρηνεί για 6500 άτομα αφού μπορούν να αναπαραχθούν, κατά πώς λένε οι επιστήμονες σε μερικά χρόνια; 5, 10, 50 δεν έχει σημασία. Ξέρουμε, ξέρουμε, δεν είναι έτοιμο... Το "να ξανασκεφτούμε τον κόσμο μας" που έθεσε το αρμαγεδωνικό χτύπημα στην Ν.Υ. μετατράπηκε αμέσως σε επαναλειτούργια του συστήματος.

Η επανέναρξη της Wall Street σε παγκόσμια μετάδοση έστειλε σε πείσμα των πτωμάτων το μήνυμα πως η μπίλια ξαναχορεύει στη ρουλέτα, του "όλα είναι καζίνο" και η προπετής προτροπή "ο Μπιν Λάντεν καταζητείται νεκρός ή ζωντανός" έστειλε το μήνυμα πως "όλα είναι Τέξας".

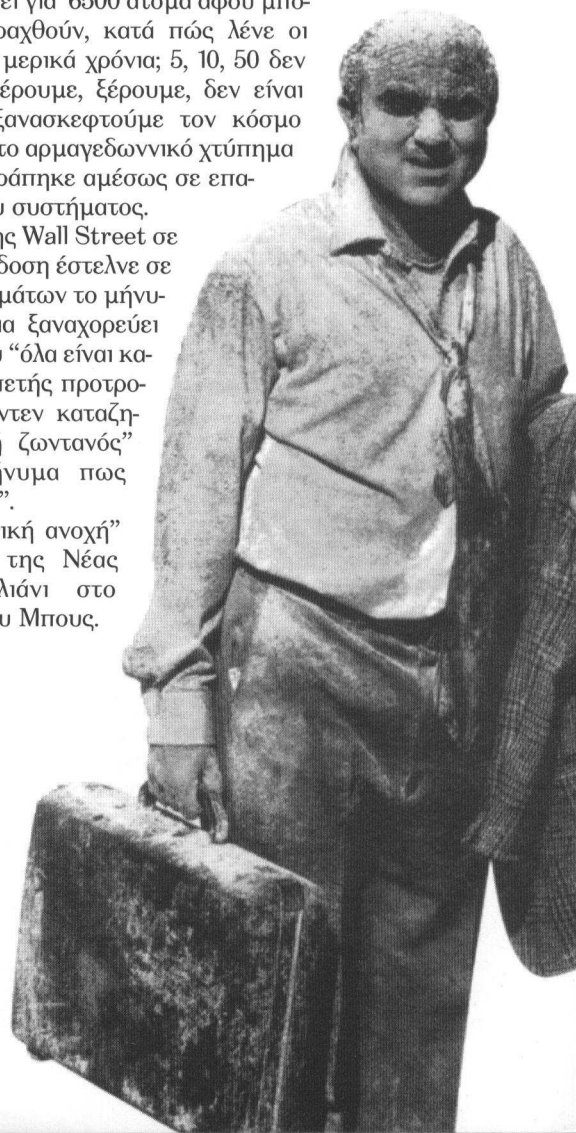
Από τη "μηδενική ανοχή" του δημάρχου της Νέας Υόρκης, Τζουλιάνι στο "Φαρ Ουέστ" του Μπους.

Από τη "μηδενική ανοχή" του δημάρχου της Νέας Υόρκης, Τζουλιάνι στο "Φαρ Ουέστ" του Μπους.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 18, Τ.Κ. 546 35, ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54 013, ΤΗΛ.: 261.290
e-mail: thessaloniki@resistance.gr**

Το "ΒΑΣΕΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ" θα το βρείτε
στα παρακάτω σημεία:

- Βιβλιοπωλεία: ΚΕΝΤΡΙ, ΒΙΒΛΙΟΣΤΟΚ, ΛΩΤΟΣ, ΡΑΓΙΑΣ, ΙΑΝΟΣ, ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ
- Καφέ - δισκοπωλεία: ΡΑΨΩΔΙΑ, ΛΩΤΟΣ, ΖΩΓΙΑ, VERDI, JOURNAL, Λ. ΝΙΚΗΣ 35, CAFE BAR CULT (Ευοσμος), CAFE ΓΑΖΙΑ
- Αθήνα: ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ (Θεμιστοκλέους 37, Εξάρχεια), ΚΑΦΕ ΑΘΗΝΑΙΟΝ (Τσαμαδού 10)
- Αλεξανδρούπολη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ TRAM
- Ξάνθη: ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΣΕΛΙΔΕΣ (Βενιζέλου 29)
- Σέρρες: ΣΤΕΚΙ "ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ" (Σταγειρών 11)

Ο ισλαμικός φονταμενταλισμός στον τρίτο κόσμο

Όσο οι απολογητές της αγοράς και των πολυεθνικών καταλαβαίνουν τι τους γίνεται, άλλο τόσο καταλαβαίνουν τι γίνεται στον υπόλοιπο κόσμο. Στο βασίλειο του "φωτός" αντιδιαστέλλουν το βασίλειο του "σκότους" με αρχιερέα τον Μπιν Λάντεν και δαίμονες τα μέλη της Αλ Κάιντα.

Ξορκίζουν τον ισλαμικό φονταμενταλισμό απ' την πόρτα για να τον επανεισάγουν απ' το παράθυρο. **Γυμνοί όσο ποτέ άλλοτε, δεν βλέπουν πως ο θρησκευτικός φονταμενταλισμός στον τρίτο κόσμο είναι μια στερεά και ολοκληρωτική επένδυση του συλλογικού απωθημένου του τρίτου κόσμου του οποίου η Δύση υπήρξε δράστης και συνένοχος.** Και δε λέμε συμμετοχος όπως η "αντιαμερικάνικη" βλακεία θέλει τον Μπιν Λάντεν και τους Ταλιμπάν δημιουργήματα της CIA και του ΝΑΤΟ.

Ο ισλαμικός φονταμενταλισμός δεν είναι δημιουργήμα ούτε του δυτικού πολιτισμού ούτε καν του καπιταλισμού. Το είδαμε στο Ιράν, το είδαμε στην Αλγερία, στο Σουδάν στη Σομαλία, στην Αίγυπτο, στο Πακιστάν στο Αφγανιστάν. Ίσα ίσα είναι το αντιστάθμισμά του. Το ότι ο ψυχρός πόλεμος έφτιαξε συμμαχίες αλλοπρόσαλλες αυτό είναι κάτι άλλο. Είναι σαν να δεχόμαστε δηλαδή ότι το ΕΑΜ ήταν δημιουργήμα των Άγγλων και τα Δεκεμβριανά "η αυτονόμηση του Φρανκενστάιν". Αστεία πράγματα.

Και για να επανέλθουμε, αυτή η στέρηση και ολοκληρωτική επένδυση παρήγαγε και παράγει τον τύπο του ανθρώπου που επιφορτίζεται τον ρόλο του μάρτυρα, του στρατιώτη της Τζιχάντ. Το γεγονός ότι τα περισσότερα, αν όχι όλα, τα μέλη της Αλ Κάιντα δεν είναι οι αγράμματοι χωριάτες του Ισλαμισμού κάνουν τους αναλυτές της Δύσης να κοιτάζονται στα μάτια.

Το ότι ο Μπιν Λάντεν είναι εκατομμυριούχος δεν είναι εις βάρος του όπως τον μέμφονται οι πρακτορολόγοι της Αριστεράς και της Δεξιάς, αλλά υπέρ του. Για φανταστείτε λίγο τον Κόκκαλη ή τον Βαρδινογιάννη να ζει σε λαγούμια για ένα σκοπό, για έναν οποιοδήποτε σκοπό, δεν έχει σημασία.

Ας μη ξεγελιάμαστε όμως. Ο συνεπής και αληθινός αντιαμερικανισμός του ισλαμικού φονταμενταλισμού, συνεπής κι αληθινός όσο κανείς άλλος, δεν παύει να είναι ολοκληρωτικός και θεοκρατικός, μισαλλόδοξος, μονομερής και καταπιεστικός μέσα στην κλειστότητά του. **Ο αντιδυτισμός του έχει να κάνει και με τα δυο πρόσωπα της Δύσης. Όχι μόνο με τη Δύση των πολέμων, της αποικιοκρατίας, της κατανάλωσης και της εκμετάλλευσης αλλά και με τη Δύση των εξεγέρσεων, της κοινωνικής απελευθέρωσης, του χωρισμού της φύσης και της θρησκείας από τους θεσμούς.**

Και επ' αυτού δεν χωράει καμιά αμφιβολία. Αυτός ο τύπος του ανθρώπου που παράγει ο φονταμενταλισμός του ισλαμικού κόσμου κι όχι απαραίτητα ο ίδιος ο ισλαμικός κόσμος, είναι προς το παρόν απών στο Δυτικό κόσμο ως εξ' αντιδιαστολής τυπικό του ανάλογο. Τυπικό ως προς το πάθος και την βεβαιότητα των σκοπών του και εξ' αντιδιαστολής ως προς την ουσία του. Ο τύπος δηλαδή του ανθρώπου που σήμερα θα έμπαινε σφήνα ανάμεσα στο φονταμενταλισμό της αγοράς και στον αναπτυσσόμενο ισλαμικό φονταμενταλισμό, αύριο ποιος ξέρει ανάμεσα σε τι. Κι αυτός ο τύπος δεν μπορεί να παραχθεί μέσα από την προσωπογραφία του Τσε Γκεβέρα που η περιφορά της έχει την ίδια βαρύτητα με τα αισθήματα του φοιτητή όταν τραγουδάει το γνωστό τραγούδι "πέντε χρόνια δικάσιμος μέσα στο Γεντί Κουλέ".

Δεν γεννάται λόγος φυσικά για τον τύπο ανθρώπου που παράγει η καταναλωτική παθητικότητα, που η τελευταία του λέξη είναι η δύναμη των όπλων λίγο πριν το μαζικό πανικό.

Αυτή η απουσία δεν μπορεί να ανατραπεί μέσα απ' τον καθαγιασμό της πραγματικότητας, μέσα από έναν ένθεν και εκείθεν συμψηφισμό ή μέσα απ' την επιλεκτική διάκριση "τώρα δεν μιλάμε για μας μιλάμε για τους άλλους". Κι όσο η απουσία αυτή θα παρατείνεται τόσο πιο ανελέητη θα γίνεται η σύγκρουση.

Κι όσοι στηρίζονται στην ηθικολογία του αίματος και της "ανθρωπιάς" θα απολαμβάνουν από τους δέκτες τους την μεταηθική της σύγκρουσης που γεννά τους δικούς της μεταήρωες μέχρι τελικής πτώσεως. Ακόμη και τότε θα υπάρχουν πάλι εκείνοι που θα ψάχνουν για ευθύνες και θα εκστομίζουν καταδίκες. Όχι όμως απ' τον αφρό, αλλά από τον πάτο του πηγαδιού.

Το μοίρασμα των ρόλων και το σαλιγκάρι της αγοράς

Ποτέ άλλοτε η ανθρωπότητα δε γνώρισε τόσο μεγάλη προβολή των προσωπικών δραμάτων, των φίλων και συγγενών των νεκρών. Επί ημέρες και σε 24ωρη βάση, ο βομβαρδισμός της εικόνας ήταν ανελέητος.

Όλα λειτουργούσαν ωσαν ο θύτης να επεδίωκε τον εξαγνισμό του μέσα στο ρόλο του θύματος.

Τα προσωρινά αποτελέσματα ήταν εντυπωσιακά. Το 85% των αμερικανών συσπειρώθηκε γύρω απ' τον Μπους, τον πρόεδρο της ηλεκτρικής καρέκλας και το 100% συσπειρώθηκε γύρω απ' το δήμαρχο Τζουλιάνι, τον άνθρωπο της μηδενικής ανοχής που πολλαπλασίασε τις φυλακές και τις φυλακίσεις κυρίως κατά των μαύρων και των μειονοτήτων. (Ένα δε ανάλογο ποσοστό έδειχνε διατεθειμένο να εκχωρήσει μέρος των προσωπικών - ατομικών ελευθεριών του προκειμένου να εισαχθούν νέα μέτρα τάξης και ασφάλειας).

Ο δήμαρχος Τζουλιάνι, οι μπάτσοι και οι πυροσβέστες μοιράστηκαν τα εύσημα με τους διασώστες και μάλιστα αγκαλιασμένοι με τον πρόεδρο του χρηματιστηρίου χτύπησαν το κα-

μπανάκι της πρώτης συνεδρίασης μετά την επίθεση.

Ο συμβολισμός δεν άφηγε περιθώρια για άλλες ερμηνείες: το κράτος σώζει πάλι την αγορά.

Στον συμβολισμό αυτό η φενάκη των ρόλων δείχνει να είναι πιο πραγματική απ' την πραγματικότητα, για να κάνει τα ασύμβατα, συμβατά.

Τι έχουν τώρα να μας πουν οι φωστήρες της διεθνοποιημένης αγοράς; Πως έγινε και δειλά-δειλά κουνήθηκε στο χεράκι τους η πλαστική σημαйоύλα με την αστερόεσσα, ψελλίζοντας "ο Θεός να σώζει την Αμερική"; "Έγινε κατολίσθηση κι έπεσε κάνας βράχος;"

Κάτω απ' τα χαλάσματα των πύργων η αγορά όχι μόνο δεν μπόρεσε να μοιράσει ρόλους, αλλά είχε λουφάξει περιμένοντας να ξαναπρεμίσουν τα πράγματα και να ξετρυπώσει σα το σαλιγκάρι που περιμένει να σταματήσει η βροχή.

Ορισμένα τμήματά της φυσικά δεν παρέλειψαν να συμμετάσχουν στο ευγενές άθλημα της κερδοσκοπίας αμέσως μετά την επίθεση.

Ο δεκαετής πόλεμος κατά των κοινωνικών αντιστάσεων

Αμέσως μετά το χτύπημα κινητοποιήθηκε όλος ο κατασταλτικός μηχανισμός του Δυτικού κόσμου και κάτω από την ομπρέλα του “νέου πολέμου” αποκαλύφθηκε εν ριπή οφθαλμού όλο το σχέδιο καταστολής και ελέγχου. Οι διωκτικές δυνατότητες μπήκαν σε χρόνο μηδέν στο τραπέζι των επιτελαρχών του παγκοσμιοποιημένου κεφαλαίου. Η αποφασιστικότητά τους πλειοδοτούσε σε μέτρα ασφαλείας και τάξης. Είναι ο μοναδικός τομέας πάνω στον οποίο τα κράτη δείχνουν τέτοια ενέργεια και τέτοια σύμπλευση. Το ευρωπαϊκό φρούριο επεκτείνει τα τείχη του στο εσωτερικό του και στρέφει εντός του μέρος του οπλο-

στασίου του.

Η συνθήκη Σένγκεν ισχύει για όλους.

Ο ενιαίος ευρωπαϊκός τρομονόμος είναι ήδη πρό των πυλών. Αυτό σημαίνει την αδιαφοροποίητη αντιμετώπιση των πολιτικά διωκόμενων στα σύνορα της Ευρώπης. Εντός ή εκτός δεν έχει πια καμιά σημασία.

“Όσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας”. “Η επίθεση είναι αιτία πολέμου”. “Καλούμαστε να υπερασπίσουμε τον πολιτισμό μας, το σύστημά μας και τον τρόπο ζωής μας”.

Πρώτα πρώτα να διευκρινήσουμε ότι ο πόλεμος (κι όχι πια η πάταξη) κατά της τρομοκρατίας διευρύνει στο εσωτερικό του δυτικού κόσμου αυτό που αποτελούσε πρόφαση επέμβασης στο εξωτερικό του με το πρόσχημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ο 10ετής “πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” ανοίγει το μέτωπο των κυριάρχων σε κάθε τι που μπορεί να αναχθεί σ’ αυτόν. Στο στόχαστρο πια μπαίνει κάθε τι που μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιμάχεται τον καπιταλισμό κάτω απ’ το γενικό πολεμικό διάταγμα “ όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον

μας”. Η επίθεση κατά του υπόπτου Μπιν Λάντεν προμηνύει την επέκταση της επίθεσης σε κάθε αντίπαλο του συστήματος. **Η ευρωπαϊκή πρόταση για ενιαίο δικαστικό και αστυνομικό χώρο, η διευρυνση των μηχανισμών καταστολής με την παρoυσία και στρατιωτικών δυνάμεων δεν είναι εφευρέσεις της στιγμής.**

Η Αγγλία και η Ισπανία έχουν δώσει δείγματα γραφής προ πολ-λού. Ας μην ξεχνάμε εξάλλου πως η πρόταση των Αγγλων μετά την εκτέλεση Σόντερς από τη 17N, σε ένα σημείο της έκανε νύξη για το απαραίτητο της συμμετοχής ειδικών τμημάτων του στρατού για την “πάταξη της τρομοκρατίας”.

Ας μην ξεχνάμε επίσης πως αυτό που είπε ο Μπους “ όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εχθρός μας” το επαναλάμβανε συχνά το ελληνικό κράτος κάθε φορά που εξαπέλυε τις δυνάμεις καταστολής εναντίον αγωνιστών.

Το ποιοτικό ανάλογο του διατυπώθηκε σε αντίστοιχες στιγμές με τη φράση “ ή με το κράτος ή με τους τρομοκράτες”. Το ότι αυτό το μήνυμα παίρνει πλανητική μορφή κάνει το αίτημα για αντίσταση στην κρατική τρομοκρατία ακόμη πιο ουσιαστικό.

Η πλανητική του μορφή δεν έχει να κάνει με μια χρονοθετημένη και χωροθετημένη στρατηγική, έστω κι αν έτσι ξεκινάει. (10ετής πόλεμος κατά της τρομοκρατίας. Διάλυση των φονταμενταλιστών σε Αφγανιστάν, Υεμένη, Σουδάν κλπ). Το μήνυμα της κρατικής καταστολής είναι πολύ βαθύτερο και αφορά την καρδιά του συστήματος. Ο μανιχαϊσμός του αποσκοπεί στη δημιουργία συνθηκών όπου κάθε αντιπαράθεση να μοιάζει ή να είναι πόλεμος, ανάλογα στην περίπτωση. Αυτό θα’ χει σαν συνέπεια οι δυνάμεις καταστολής να προσεγγίζουν όλο και περισσότερο τις στρατιωτικές μεθόδους και τα δικαστήρια να μετατοπίζονται όλο και περισσότερο προς τις μεθόδους των στρατοδικείων. Αυτό το “ιδιότυπο” καθεστώος καταστολής έχει ήδη το σπέρμα του μέσα στο νέο τρομονόμο, του οποίου η τελική μορφή μάλλον δεν έχει διατυπωθεί ακόμη. Ας μη γελιόμαστε λοιπόν. Ο “δεκαετής πόλεμος κατά της τρομοκρατίας” έχει τις ρίζες του στον παμπάλαιο αγώνα της κυριαρχίας για την “πάταξη” της κοινωνίας. **Πίσω απ’ τις αιτίες, πραγματικές ή φανταστικές, κρυβόταν πάντα μια στρατηγική.**

Η στρατηγική της διαιώνισής της. Και σ’ όλες τις συνθήκες κυριαρχίας είναι γνωστό πως η στρατηγική που αφορά το αίτιο είναι πολύ πιο σημαντική απ’ το ίδιο το αίτιο.

Μετά τους Ταλιμπάν σειρά έχουν αυτοί που μπορεί να γίνουν Ταλιμπάν ή μπορεί να μοιάζουν με Ταλιμπάν. Μ’ αυτές τις αναγωγές σύντομα θα βρεθεί αντιμέτωπη η αντικαθεστωτική πάλη, τόσο ιδεολογικά όσο και πρακτικά.

Αγώνας ενάντια σε ποιο πόλεμο;

Στις κραυγές του πολέμου εμφανίστηκαν και οι πρώτες αντιστάσεις. Μόνο που εδώ θα πρέπει να κάνουμε κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις. Το κίνημα της αντιπαγκοσμιοποίησης, αυτή η πρώτη συλλογική αντίσταση στο ρεύμα της αγοράς που απ’ το Σιάτλ έφτασε στη Γένοβα, βρέθηκε αντιμέτωπο με ένα γεγονός που αν δεν το ξεπερνούσε, τουλάχιστο μετατόπισε τους στόχους και τη δράση σε άλλη θέση. Από αντικαπιταλιστικό μετατοπίστηκε σε αντιπολεμικό μ’ όλες τις αποκλίσεις, μουνδιασμένο και το ίδιο απ’ το μέγεθος και την ποιότητα του γεγονότος. Αυτή η μετατόπιση εγκυμονεί τον κίνδυνο να βρεθεί αντιμέτωπη με αλλαγές στις οποίες δεν θα μπορούν να σταθούν τα παραδοσιακά αντιπολεμικά ανακλαστικά που προκαλούν οι μαζικοί βομβαρδισμοί με τις τεράστιες “παράπλευρες” συνέπειες. Ούτε ο πόλεμος στο Ιράκ ούτε αυτός στη Γιουγκοσλαβία δείχνουν να αποτελούν οδηγό για τις εχθροπραξίες στο Αφγανιστάν. Φυσικά τα απρόοπτα πάντα υπάρχουν κι αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με τον επιτιθέμενο αλλά και μ’ αυτόν που αμύνεται και μ’ αυτούς που ταυτίζονται με τους αμυνόμενους (π.χ. Πακιστάν, Ισλαμική συσπείρωση κλπ).

Επιπλέον έχει να κάνει με την αντίδραση των κοινωνιών στις οποίες ανήκουν οι επιτιθέμενοι. Η “αυτοσυγκράτηση” των γερακιών είναι συνέπεια όλων αυτών των αστάθμητων παραγόντων μέσα στους οποίους το ρεύμα κατά της παγκοσμιοποιημένης αγοράς έχει το δικό του μερίδιο. Από την άλλη, η μετατόπιση απομακρύνεται από αυτό που ο “δεκαετής” πόλεμος υπόσχεται: την “εξάλειψη της διεθνούς τρομοκρατίας”.

Ας έχουμε εδώ υπόψιν, ότι η ασάφεια της επιχείρησης στο Αφγανιστάν υπολείπεται κατά πολύ της σαφήνειας που διακρίνει τα νέα κατασταλτικά μέτρα. Ας μη γελιόμαστε λοιπόν. Με ή χωρίς τους Ταλιμπάν και τον Μπιν Λάντεν το πρώτο βήμα ήδη έγινε. Το κίνημα αντίστασης οφείλει να αποκαλύψει αυτό που κρύβεται πίσω απ’ τον “πόλεμο κατά της τρομοκρατίας” πριν αυτό αποκαλυφθεί πάνω του, κάνοντας τους στόχους του συγκεκριμένους και σαφείς. Κι ας μην ξεχνάμε ότι:

Χρειάζεται καθαρή συνείδηση και ισχυρή βεβαιότητα για να αντιμετωπίσεις είτε τον φονταμενταλισμό της αγοράς είτε τον φονταμενταλισμό των αεροπειρατών.